

UREDNIŠKI KOMENTAR

Simona Toplak

simona.toplak@finance.si

Grozote Slovenije

V nedeljo, 28. maja 2006, je umrla mlada ženska Monique White, je poročal Wall Street Journal. Imela je kožno tuberkulozo. Ker ni imela zavarovanja, si ni upala k zdravniku in ni bila zdravljena. Neko noč je v mukah prosila: »Mama, prosim, pomagaj mi! Pelji me na urgenco.« »Pridi, greva.« »Ne, ne morem. Nimam zavarovanja,« je odgovorila hčerka. Čez nekaj dni so jo vseeno odpeljali na urgenco, bolnišnica je naredila vse, kar je bilo mogoče, in zanjo zapravila velikanske vsote denarja, čeprav ni imela zavarovanja. A bilo je prepozno, bolezen je zaradi vseh let nezdravljenja napredovala in umrla je. Če bi bila imela zavarovanje, bi živela. Letos so v ZDA sprejeli zdravstveno reformo, po kateri ima vsak Američan neko vrsto zavarovanja, zato da se tragični primeri ne bi ponovili. Da se ljudje ne bi bali, da bodo zaradi stroškov zdravljenja izgubili hišo. Da ne bi bili v smrtnem strahu iti k zdravniku. V ZDA je napredek.

V soboto, 29. maja 2010, je v Ljubljani umrl Ferid Saiti, makedonski delavec, ki je prišel v zdravstveni zavod, pa so mu povedali, da nima zavarovanja in bo moral, če se bo izkazalo, da poseg ni nujen, plačati sto evrov. Ustrašil se je in odšel domov. Potem je umrl. V Sloveniji. Leta 2010.

V Sloveniji, ki jo vodijo levičarji polnih ust kritike ZDA in lastne hvale o socialni in humani državi. Ne gre za to, da se napake dogajajo. Gre za zmožnost, da napake odkriješ, prevzameš odgovornost zanje ter spremeniš sistem in ljudi, da napake popraviš in odpraviš. Pri tem je Slovenija grozljivo slaba. Nihče ni kriv, pa imamo oropana podjetja. Nihče ni kriv, pa imamo najedene banke, ki se še najedajo. Nihče ni kriv, ljudje pa umirajo.

V Sloveniji poznamo obvezno zdravstveno zavarovanje delavcev tako rekoč že več kot 120 let. A kaj, ko podjetja nekaznovano ne plačujejo prispevkov. In nihče ni odgovoren. Slovenija ima na papirju zagotovljeno brezplačno nujno zdravstveno pomoč za vse, ne glede na zavarovanje, a kaj, ko do zdravnika zaradi smrtno nevarnih pravil zdravstvenih zavodov ne prideš. In nihče ni odgovoren. Slovenija je pravkar vstopila v klub najrazvitejših držav. In tokrat se moram strinjati s profesorjem Mencingerjem: kaj nam to pomaga, če podjetje, Vegrad, svoje dolgove do delavcev reši tako, da delavce izžene. In nihče ni odgovoren. Kaj nam pomaga drugi člen ustave, da smo pravna in socialna država, če pri nategu delavcev pomaga policija države Republike Slovenije. In ne govorite mi o ukrepanju po uradnih dolžnostih. Ne takrat, ko ista država in njeni represivni organi niti trznejo ne ob javnem razkritju, da je Vegrad zase zadržal plače delavcev, ki bi jih moral nakazati bankam za posojila delavcev (administrativna prepoved). In nihče ni odgovoren.

Pri nas imamo institucionaliziran narobe svet. Imamo lažen razvojni uspeh, imamo institucionalizirano lažno socialo, lažno odlično zdravstvo, lažno pravno državo, lažno humanost. Komentar, ki ga berete, se zavzema za pravice tistih, ki so ostali brez vsega. In berete ga v časopisu, katerega poslanstvo je, da se zavzema predvsem za pravice malih delničarjev, porabnikov, podjetnikov, ki si želi, da bi plačevali nižje davke in da bi prek njih od države prejeli karseda kakovostno storitev. Zato lep del slovenske elite Financam očita, da smo »neoliberalistični«, da smo nekakšen stvor. Ob tem ista elita prek različnih fint privatizira podjetja, nečloveško izkorišča tuje in tudi domače delavce in se pase na davkoplačevalskem denarju. Ob tragični smrti delavca iz Makedonije tako znova ugotavljam, da so naši salonski levičarji velikani neoliberalizma in da je celo Ronald Reagan zanje prava mati Tereza. ●